Я не людина, я рослина,
а часом я мале листя,
Співало дванадцять дівчаток: ой, стелися, хрещатий барвінку,
і сонце в ріці веретеном зеленим крутилось…

Написана єдина істина: рости!.

Хвала усьому, що росте,
хвала усьому, що існує!

Живу, терплю й умру, як всі звірята.

Звірята й зорі, люди і рослини —
у всіх одна праматір,
природа вічна, невичерпна і невтомна,
хоч час крилатий з вітром лине…

Шумить, мов мушля, море, — дзбан холодного напою,
земля, мов мамут, зелені трави в сонці гріє й їжиться лісами.
І сонце, що його він розчавив ногою,
тепер лежить на нім, мов намогильний камінь.

У черепі моїм пошлюбне ложе двох гадюк…
Невже ж? Невже, кохана, нам не вічно жити?
І де межа життя проходить в попіл смерті?
Лежить на марах ночі день минулий…

І ця балада так зродилась, як усміх місяця кривавий.

І риби з моря моляться до риб із зодіаків.

Ой, залюбились в твоїй дівчині
і вітер юний і зорі сині.

Вітер не віє, зорі не сяють,
твою дівчину палко кохають.

Вдивляючись в уста, як кличуть,
в розсміяних очей огні,
різьблять у пам'яті обличчя,
щоб перелить його в пісні.

Таємні тіні — квіти ночі,
це душі білених дерев,
до місяця летіти хочуть,
та вітер їх не забере.

Молитва ранку до останніх зір…

Коріння тиші, вросліе в глину ночі…

П'ять крил зорі і змислів п'ять у людськім тілі,
і ліжко — човен мрій, трагедій, сподівання.

…І крейдою зорі накреслить білий знак на карті долі.
І вечір молитовно склав долоні зір…
Із квіту, мов слимак із мушлі, виповзає запах…

Киплять сади під снігом квіття.
Коса дороги в куряві розплетена лежить.

І ніч підкови зір в долонях казки губить.

В лісній абетці дивні букви,
наприклад, жолудь значить: у.
У діалекті дятлів стукіт
передає фонему цю.

О смутку молодий, о радосте струнка!

Сестра Антонича — лисиця…

До Тебе, Батьківщино — земле вічна,
ведуть усі стежки й усі дороги.